

جناب استاد علی اکبر غلامرضای حدّاد علیه بهاء الله الابھی

هو الله

ای زائر مطاف ملاً اعلیٰ حمد کن خدا را که مؤیّد بآن گشتی که سر باستان مقدّس نهادی و بتراب عتبه رحمانیه روی و موی معطر نمودی ملاً ابھی هر دم مشام بتربت مقدّسه معنبر مینماید تو از این موهبت کبری نصیب بردی و از این رحمت عظمی بهره گرفتی از خدا خواهم که روز بروز بر ایمان و ایقان بیفزائی و بر امر الله ثابت تر و مستقیم تر گردی حال با روحی جدید و قوتی شدید و بشارتی رحمانی و نفعهئی سبحانی مراجعت فرما تا در میان احبّاً شور و ولهی اندازی و آهنگ یا بهاء الله ابھی بفلک اثیر رسانی

از فوت اطفال محزون و دلخون مباش این اطفال امانات تواند در آغوش الطاف و غفران وداعند مفقود نگشتند موجودند و در جهان اسرار روشن و مسرور و مشعوفند امة الله الرّاضية المرضیه والده آنان باید صبور باشد وقور باشد شکور باشد صبر و تحمّل نماید راضی بقضای الهی باشد اگر آن اطفال از جهان فانی غائب شدند در جهان باقی پاینده و برقرارند
الهی الهی انّ عبدک حسین المتوجّه الی نور المشرقین قضیب من دوحه الشّجرة المهترّه بنسمة الاسحار متعطرّ مشامه بنفحة الازهار ربّ احفظه فی صون حمایتک و عامله بعونک و عنایتک حتّی یورق و یزهر و یثمر بنفحات قدسک انک انت الکریم و انک انت الحافظ العظیم

عبدالبهاء عباس

۱۲ ع ثانی ۱۳۳۸

حیفا